

ஐந்தாம் பத்திரிகை பத்திரிகை பத்திரிகை..

இந்தியத் துணைக் கண்டத்தில் வாழும் இன்றைய முஸ்லிம்களின் சமீகம் சார்ந்த நெருக்கடிகளுக்கு மீல காரணமாக அமறைத்தது இரண்டு சம்பவங்கள்.

ஐந்தாம் பத்திரிகை :

டெல்லியை தலைநகராகக் கொண்டு 651 ஆண்டுகள் ஆட்சி செய்த முஸ்லிம்களின் ஆட்சி அதிகாரத்தை ஐரோப்பாவில் இருந்து வியாபாரம் செய்ய வருவது போல கி.பி.1600 இல் கால்பதித்து அடுத்து வந்த 257 ஆண்டுகளில் அதாவது கி.பி.1857 இல் முழு இந்தியத் துணைக் கண்டத்தையும் முஸ்லிம்களிடம் இருந்து பிரிட்டிஸ் அரசின் கீழிப் படையாக செயல்பட்ட கிழக்கு இந்திய கம்பெனி அபகரித்துக் கொண்டது.

ஆட்சி அதிகாரம், நிலை நிறுத்தப்பட்டிருந்த ஷரீ அத் சட்டம், மொழி, மதம், நிலை குடிமக்கள் என்ற அந்தஸ்து ஆகிய அனைத்தும் பறிபோயின. அது முஸ்லிம் சமீகத்தை 12 ஆம் நூற்றாண்டிற்கு பின்னோக்கி கொண்டு சென்றது.

ஐந்தாம் பத்திரிகை :

90 ஆண்டுகள் கழித்து 1947 இல் பிரிட்டலிருந்து இந்தியா சுதந்திரம் பெறும் நேரத்தில் இன்றும் ஆதிக வறியால் உந்தப்பட்ட சிலரால் பின் விளைவுகள் குறித்து சிந்திக்காமல் பாகிஸ்தான் என்ற ஒரு புதிய நாடு உருவாக்கப்பட்டது. ஒரே சமீகமாக இருந்த 25 விழுக்காடு முஸ்லிம்கள் பிரிவினையைக் குப்பிற்கு பாகிஸ்தானில் 15%

இந்தியாவில் 17% என்று கட்டுறு போடப்பட்டது இங்கே முஸ்லிம்கள் மிகச் சிறிய எண்ணிக்கைக்குத் தள்ளப்பட்டனர். **BUREAUCRACY- JUDICIARY IN INDIA**

இந்த இரண்டு பரேடர்களுக்குப் பின்னால் நிறைந்திருந்த பலருடைய சதித்திட்டங்கள், அகங்காரம், குரோதங்கள் ஆகியவற்றால் பரவாரியான இந்தியத் துணைகண்ட முஸ்லிம்களுக்கு பரேழ்ப்பு ஏற்பட்டது. பிரிவினையால் 20 இலட்சம் அப்பாவி மக்கள் மாண்டு போனார்கள். வறறுப்பு ஒன்றே நிலத்தை நின்றது.

1950 இல் இந்தியா குடியரசாகி 70 ஆண்டுகளை நரூங்கும் இன்றைய நிலையில் இந்தியாவில் வாழும் 17 விழுக்காடும் முஸ்லிம்களின் கல்வி சமூக பரூளாதார அரசியல் பின்னடைவுகளுக்கும் அவர்கள் மீது நடத்தப்பட்டும் கொடூரத் தாக்குதல்களுக்கும் இழகைக்கப்படும் அநீதிகளுக்கும் மல காரணங்கள் இந்த இரண்டு சம்பவங்கள் தான்.

ஜனநாயக சமூக அமைப்பில் எண்ணிக்கையில் சிறுபான்மையாக இருக்கும் சமூகம் அறிவிலும் அதிகாரத்திலும் வலிமையாக இருத்தல் அவசியம். இல்லையென்றால் இழப்புகளை அதிகம் சந்திக்கும்.

வரலாற்றின் ஓட்டத்தில் சமூகத்தலைமைப் பரூப்பிற்கு வரக்கூடியவர்கள் சமூகத்தின் எதிர்கால ஆபத்துகளை கணக்கில் கொள்ளாமல் அவர்களது காலச் சமூலை மட்டும் கருத்தில் கொண்டு, ஓரூ சிலரின் நலனிற்காக எடுக்கப்படும் சூயநல முடிவுகளால் மிகப் பரூய இன்னல்களை அடுத்தடுத்த காலங்களில் வரூம் அப்பாவி மக்கள் சந்திக்கின்றனர். எல்லா சமூகத்திலும் இது நடந்துள்ளது. இஸ்லாமிய சமூகத்தில் அதிகம் நடந்துள்ளது. அதில் பாகிஸ்தான் பிரிவினை முக்கியமானது.

வறறுப்பு, பிரிவினை, கலவரம் போன்ற அன்றைய கால நிகழ்வுகள் காரணமாகவே குடியரசு இந்தியாவின் நீதித்துறையில், நிரவாகத்துறையில், தனியார் வலை வாய்ப்புகளில் தொடக்கம் முதல் முஸ்லிம் எதிர்ப்புச் சிந்தனை வரேவிட்டது இஸ்லாமிய எதிரிகளால் வளர்த்தெடுக்கப்பட்டது வரூகிறது.

குடியரசு இந்தியாவின் அரசமைப்புச் சட்டம்தான் இந்த நாட்டின் உயரிய அதிகாரபீடம். அதை முழுவதும் நிலை நிறுத்துவதும் அதன் அடிப்படை கொள்கைகோட்பாட்டிற்கு சதூரம் ஏற்படாமல் பார்த்துக் கொள்வதும் இந்திய நீதித்துறையைச் சார்ந்தது.

நாட்டில் வாழும் சிறுபான்மை, ஓடுக்கப்பட்ட, மலைவாழ் மக்கள் போன்ற வலிமை குன்றிய இனங்களின் அடிப்படை உரிமைகளை ஆட்சியாளர்கள் மற்றும் அரசு நிர்வாகத்தால் மட்டும் முழுமையாக பாதுகாத்திட இயலாது. ஆதிக்க சக்திகளின் அத்துமீறல் நடப்பெறும் போது ஆட்சியாளர்கள் உள்ளிட்ட அரசு நிர்வாகத்தைக் கண்டித்து வழிநடத்தும் அதிகாரம் நீதிமன்றங்களாகவே இருக்கிறது. நீதிமன்றமே அதற்கு பொறுப்பு.

ஆனால் கடந்த 67 ஆண்டுகளாக சிறுபான்மை முஸ்லிம்கள் மற்றும் ஓடுக்கப்பட்ட சமூகங்களாக இழக்கப்பட்ட துன்பங்கள் நடப்பெற்ற அத்துமீறல்கள் எண்ணிலடங்காதவை. ஏராளமான விசாரணைக் கமிஷன் அறிக்கைகள் அதற்கு சாட்சி. அரசமைப்புச் சட்டம் வழங்கியுள்ள குறைந்தபட்ச பாதுகாப்பின்கை கட்ட ஆட்சியாளர்களால் அரசு இயந்திரத்தால் வழங்கிட இயலவில்லை. இழப்புகளும் துன்பங்களும் துயரங்களும் ஏராளம். அவற்றைப் பட்டியலிட இயலாது. நினவைக்கு ஒன்றிரண்டு மட்டும்.

ஆதரவற்ற விளிம்பு நிலை முஸ்லிம்களின் மமேபாட்டிற்காக இந்த நாட்டில் 651 ஆண்டுகள் முதல் தர குடிமக்களாக அதிகாரமிக் கவர் களாக வாழ்ந்த முஸ்லிம வள்ளல்கள் மற்றும் அரசர்களால் வாரி வாரி வழங்கப்பட்ட சொத்துக்கள் தான் வகஃபு சொத்துக்கள். உலகத்தில் இந்திய முஸ்லிம்களுக்கு இருப்பதைப் போன்று வகஃபு சொத்துக்கள் வேறு யாருக்கும் இல்லை.

குடியரசு இந்தியாவில் சட்டத்தின் துணையோடு இந்தியா முழுவதும் இருக்கும் வகஃபு சொத்துக்கள் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டுள்ளன. பதிவு செய்யப்பட்ட 6 இலட்சம் வகஃபு சொத்துக்களில் 80 விழுக்காடு விலை மதிப்பில் லா சொத்துக்களை மத்திய மாநில அரசுகள், பெரும் பணக்காரர்கள், நாடாளுமன்ற சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள், நீதிபதிகள், வழக்கறிஞர்கள் என்று சட்டத்தையும் தர்மத்தையும் பாதுகாக்க வேண்டியவர்களே ஆக்கிரமித்து அனுபவித்து வருகிறார்கள். ஆயிரக்கணக்கான வழக்குகள் இந்திய நீதிமன்றங்களில் 67 ஆண்டுகளாக இன்றும் நிலுவையில் உள்ளன. வகஃபு நிர்வாகங்கள் ஊழலில் சீரழிந்து கிடக்கின்றன. 2006 இல் வளியான நீதியரசர் ராஜீந்தர் சச்சார் அவர்களின் அறிக்கையில் “இந்திய முஸ்லிம்களின் இன்னல்களை களைவதற்கு அவர்களின் மமேபாட்டிற்காகவே தானமாக வழங்கப்பட்ட வகஃபு சொத்துக்கள் மட்டும் போதுமானது” என்று குறிப்பிடுகிறார்.

சட்டம் மற்றும் பாதுகாப்புத் துறைகளில் முஸ்லிம்கள் இடம் பெறாததால் ஏற்பட்ட

விளவைவுகள் 2013 இல் வளையான ஆய்வின்படி இந்திய சிறகைக் கதைகளில் 20 % முஸ்லிம்கள் 22% தலித்கள் 11 % பழங்குடி மக்கள் என்கிறது. இதில் விசாரணைக் கதைகளாக 70 சதவீதம் பரே வழக்கு நடத்திட வழியில்லாமல் பல ஆண்டுகளாக சிறகைகளில் மலெல்ல மலெல்ல சதெது வருகின்றனர். தொடர்ச்சியான வறறுப்புப் பிரச்சாரமும் அதிகாரவர்க்கத்தின் ஊக்குவிப்பும் உண்டாக்கிய பொதுபுத்தியினால் முஸ்லிம்களின் அடையாளம் குறித்த வழக்குகளில் நீதிமன்றங்களின் அணுகுமுறையிலேயே பாரபட்சம் காட்டப்படுகிறது. அதை உச்சநீதிமன்ற நீதிபதிகளின் சமீபகால கருத்துக்கள் மீலம் அறிந்து கொள்ளலாம்.

AIPMT - அகில இந்திய நுழைவாத் தேர்வு எழுதும் முஸ்லிம் மாணவிகள் தலையை மறகைக்கும் ஸ்கார்ப் அணிவது தொடர்பான வழக்கில் உச்சநீதிமன்ற தலமை நீதிபதி H.L. தத்து : "This is nothing but ego. Faith is not in the scarf. Take your examination. Your faith won't go." இது அகங்காரமே தவிர வறறு இல்லலை, நம்பிக்கை என்பது தலையை மறபைபதில் இல்லலை. பரீட்சை எழுதுங்கள், உங்கள் நம்பிக்கை எங்கும் போகாது என்கிறார்.

இது மட்டுமல்ல முஸ்லிம் மாணவர்கள் தாடி வளைப்பதில் தொடங்கி முஸ்லிம்களின் அடையாளத்தின் மீதான வறறுப்பை அவ்வப்போது உமிழ்கின்றனர். இந்த எண்ணத்தை இந்திய பொதுச்சமீகத்தில் அதிகரிப்பதற்கென்றே பல இந்துத்துவா சிந்தனையாளர்கள் செயல்பட்டு வருகின்றனர்.

பாகிஸ்தான் பிரினையின் போது ஏற்பட்ட கலவரத்தில் இருதரப்பிலும் இலட்சக்கணக்கான அப்பாவி மக்கள் படுகொலை செய்யப்பட்டனர். முஸ்லிம் வறறுப்பும் குரோதமும் வீறுகொண்டு நின்ற காலத்தில் தான் இந்திய அரசமபைப்புச் சட்டத்தை உருவாக்கும் அரசியல் நிர்ணய சபையின் கலந்தாய்வுக் கட்டடம் நடபைற்றது. உறூப்பினர்கள் அனைவரிடமும் முஸ்லிம் வறறுப்பு மிகதை திருந்தது. முஸ்லிம் உறூப்பினர்களிடமோ அச்சம் மலேட்டு இருந்தது.

முஸ்லிம் வறறுப்பின் பின்புலத்தில் வபிவமைக்கப்பட்ட இந்திய அரசமபைப்புச் சட்டம் மதசார்பற்றது என்று அடையாளப்படுத்தப்பட்டாலும் ஒரு மதத்தின் மனேமகைக்கு ஒருங்கிணைப்பிற்கு வழிகலாலும் பிரிவுகளைக் கொண்டுள்ளதகை காணலாம்.

முஸ்லிம்களையும் கிறிஸ்தவர்களையும் போல ஓரே சமீகமாக இறவைழிபாட்டு நீதியாக மயை இலக்கு இல்லாத, கலாசார வறறுபாடுகளைக் கொண்ட, பல வறறு மொழி வழி தசீய

இனங்களை “இந்து” என்ற இல்லாத பெயரில் ஒரு மதமாக ஒருங்கிணைக்கும் முயற்சியை இந்திய அரசமைப்புச் சட்டம் முன்னிலைப்படுத்துவதை “இந்து” என்பதற்கான விளக்கப்பிரிவில் காணலாம். அதற்காகவே “இந்தியா முழுமகைக் குமான பொதுவான உரிமையியல் சட்டம் (பொது சிவில் சட்டம்) உருவாக்க முயற்சி செய்ய வேண்டும்” என்ற அரசமைப்புச் சட்டத்தின் 44 ஆவது பிரிவு உருவாக்கப்பட்டது.

கலாச்சார தனித்தன்மை கொண்ட நிறுக்க கணக்கான இனங்கள் வாழும் இந்தியாவில் ஆக்ரமிப்பாளர்களான பிரிட்டிஷார் கட்ட சொல்லத் துணியாத “பொது சிவில் சட்டம்” கருத்த கருத்தினை சூதந் திர இந்திய அரசமைப்புச் சட்டம் கொள்கையாக கொண்டிருக்கிறது.

ஆனால் அதே அரசமைப்புச் சட்டத்தின் 25 ஆவது விதி : Freedom of Conscience and Free Profession Practice and Propagation of Religion. “இந்திய குடிமகன் தான் விரும்பும் மதத்தைத் தழுவ, பின்பற்றிட, பிறருக்கு பரப்புவதற்கு உரிமை, முழுப் பாதுகாப்பு” என்று அவரவரின் கலாச்சார தனித்தன்மைக்கு உத்தரவாதம் அளிக்கிறது. பிரிவு 44 மற்றும் 25 க்கு இடையே மிகப் பெரிய முரண்பாடு உள்ளது. பிரிவு 44 என்பது இந்துத்துவா சிந்தனையுடையவர்களின் கைவண்ணம் என்பதை புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

சிறுபான்மை மற்றும் விளிம்பு நிலை மக்கள் தங்களுக்கான பாதுகாப்புக் கட்டையாக கருதும் அரசமைப்புச் சட்டத்தை நீர்த்துப் போகச் செய்து அதை அந்த மக்களுக்கு எதிராகத் திருப்பும் திட்டத்தை ஆட்சி மற்றும் சட்டத்தின் துணையோடு விரைவாக செய்து வருகின்றனர். நாம் நம் முடைய பாரம்பரியம் பண்பாடு கலாச்சார தனித்தன்மையை பாதுகாப்பதற்கும் சமீப கால தியான அத்தமீறல்களிலிருந்து சமுதாயத்தினை பாதுகாத்திடவும் ஆதிக்க வல்லுபுகளின் பிடியில் சிக்கி நம்மைப் போல அல்லலடும் ஓடும் கப்பட்ட பழங்குடி மக்களை பாதுகாத்திடவும் முஸ்லிம்கள் அதிகம் அதிகம் இன்றைய உலகின் அதிகாரமிக மிக வலிமையான ஆயுதமான சட்ட அறிவை மீட்புத்தும் சட்டக் கல்வி பயிலுவதை இளைய தலைமுறைக்கு ஆர்வப்படுத்துதல் வேண்டும். அதிலும் ஹலாலான வழியில் பயில வேண்டும்.

இன்று சட்டம் படித்துள்ள பெருவாரியான முஸ்லிம் வழக்கறிஞர்கள் மற்றும் சட்டத்துறை நிபுணர்களிடம் தாங்கள் ஆற்ற வேண்டிய பொறுப்புகள் கடமைகள் கருத்த விழிப்புணர்வு மிகக் குறைவாகவே இருக்கிறது. காரணம் சட்டக் கல்வியை கற்ற வடிவம் தவறு. ஒரு புதிய தலைமுறையை - இலக்கை சரியாகப் புரிந்திட்ட சட்டவியல் வல்லுனர்களை உருவாக்க வேண்டியது இன்றைய முஸ்லிம்களின் அவசியமான அவசரக் கடமையாக உள்ளது.

<http://www.samooganathi.org/>